

Arrest

nr. 162 195 van 16 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Djiboutiaans staatsburger van Somalische origine te zijn afkomstig van de hoofdstad Djibouti (wijk 6). U zou geboren zijn in 1940 en gescheiden leven van uw echtgenoot. U behoort tot de Isse-clan (subclan Furlaba, Farah Matan). Op 27 juni 2013 zou u samen met uw dochter X (O.V. X – C.G. X) en diens minderjarige zoontje Ahmed (O.V. 7.688.433) Djibouti ontvlucht zijn. Uw dochter zou de hele reis geregeld hebben. Op 2 augustus 2013 vroeg u hier samen met uw dochter X in België asiel aan.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw asielaanvraag grotendeel baseert op de vluchtmotieven die door uw dochter X werden aangehaald. (Haar vrees voor gerechtelijke vervolging door politieke activiteiten voor de oppositiepartij MRD in Djibouti.) Deze problemen van uw dochter zouden namelijk samengevallen zijn met de jullie initiële bedoeling om u naar België te brengen voor medische verzorging. Dit op aanraden van uw andere dochter X (O.V. X – C.G. X) die reeds verschillende jaren in België verblijft.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u dezelfde documenten neer als uw dochter: uw partijkaart bij MRD (uitgereikt te Djibouti in 2010); uw partijkaart bij MRD België (uitgereikt te Brussel in 2014); een attest opgesteld door Ali Deberkale Ahmed van USN Europa (d.d. 17/09/2014); een attest opgesteld door Ismail Ali Farah van MRD België (d.d. 30/08/2014); uw identiteitskaart (uitgereikt op 03/09/1992); de identiteitskaart van uw moeder (uitgereikt op 16/02/1988); uw rijbewijs; het vervoersbewijs van uw wagen; een kopie van uw huwelijksakte (d.d. 31/12/2008); een kopie van de geboorteakte van uw zoon Arta (d.d. 10/06/2012); een origineel attest van gezinssamenstelling in Djibouti (datum van afgifte niet ingevuld); een origineel attest van DAF, de voorzitter van MRD (d.d. 01/07/2013); een kopie van de identiteitskaart van uw vader Abdillahi Magareh HILDID (uitgereikt op 23/11/2011); twee originele convocatiebrieven (d.d. 29/05/2013 en 25/06/2013); uw originele ontslagbrief bij het CNSS (d.d. 09/06/2013); de originele veroordeling door de Correctionele Rechtbank op 1 juni 2013; artikel van de website van La Voix de Djibouti (LVD) over uw oom langs vaderszijde, Farah Abedi Hildid.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u zich in geval van een eventuele terugkeer naar Djibouti kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag enerzijds steunt op uw medische problemen in Djibouti en anderzijds op dezelfde motieven die terzake door uw dochter werden uiteengezet.

Wat betreft de medische verzorging die u hier in België kwam zoeken, dient opgemerkt te worden dat dergelijke reden louter van medische aard is en bijgevolg geen enkel verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin loopt u om deze reden een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische problemen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

In het kader van uw dochter haar asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden voor ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging in sterke mate gerelativeerd worden door de vaststelling dat u – volgens uw verklaringen begin 2013, volgens onze objectieve informatie begin 2012 – een paspoort aanvroeg bij en verkreeg van de Djiboutiaanse autoriteiten. Volgens uw verklaringen was u nochtans al sedert 2010 politiek actief: u nam deel aan betogingen, sensibiliseerde de vrouwen in uw sectie, werkte als secretaresse voor Farah Abedi Hildid en ging gevangenen opzoeken voor voedsel en morele steun. Het is dan ook opmerkelijk dat u in 2012 probleemloos een paspoort uitgereikt werd door de Djiboutiaanse autoriteiten. Volgens uw verklaringen zouden de autoriteiten geen probleem maken van het uitreiken van een paspoort, maar begonnen uw problemen pas toen ze erachter kwamen dat u een visum (voor België) had aangevraagd (CGVS 22/09/2014, 9 en 8). Het is echter wat bevreedend dat de Djiboutiaanse autoriteiten wél een paspoort aan iemand zouden uitreiken, het aspect waar zij uiteindelijk controle over hebben, maar niet zouden willen dat die persoon in kwestie hiervan ook gebruik maakt (CGVS 22/09/2014, 18).

Evenzeer opmerkelijk is de vaststelling dat, hoewel uw activiteiten al die jaren ongewijzigd bleven, de autoriteiten u pas sinds april-mei 2013 plots ernstig beginnen viseren zouden zijn. U gevraagd naar de reden hierachter verwijst u naar het feit dat u in maart 2013 een visum voor België aanvroeg en zodoende aan de Djiboutiaanse autoriteiten uw intentie kenbaar gemaakt zou hebben om naar Europa te gaan (CGVS 22/09/2014, 18). Hierbij kan opnieuw de vraag gesteld worden waarom uw aanvraag voor een paspoort één jaar eerder dan geen wantrouwen bij de Djiboutiaanse autoriteiten opriep. Temeer aangezien een paspoort u in de mogelijkheid stelde om ongezien naar Europa te vertrekken via een derde land, zeker als u in afwachting van de goedkeuring van uw visum niet naar Djibouti terug zou keren.

Bovendien rijzen er ernstige vragen omtrent de datum waarop u Djibouti in 2013 effectief verlaten zou hebben, aangezien uw vage verklaringen hieromtrent niet stroken met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Zo verklaart u dat u half april eerst 60 dagen en vervolgens, nadat u uw visum verkreeg, 10 dagen verlof nam (CGVS 22/09/2014, 7). Uit uw visumdossier blijkt echter dat u eind maart 2013 verlof nam voor de periode van 9 mei tot 25 juni 2013, en dus voor een periode van 48 dagen in plaats van 10 (zie administratief dossier). Uw verklaringen op het CGVS stroken dan ook niet met de objectieve info waarover het CGVS beschikt. Daarnaast blijft u opvallend aan de vlakte over de details van uw legale reis zoals die voorzien was. U kunt bijvoorbeeld niet zeggen op welke datum uw vertrek naar België geboekt stond. Als verklaring hiervoor roept u in dat een neef van u uw reis voor u regelde in april, nadat uw visumaanvraag was goedgekeurd, omdat u zich op dat moment in de gevangenis bevond na uw arrestatie op 22 april 2013 (CGVS 22/09/2014, 8).

Op basis van de documenten in uw visumaanvraag kan er echter nog maar weinig geloof gehecht worden aan uw vage verklaringen, en uw uitleg hiervoor. Zo blijkt immers dat sommige attesten, zoals bijvoorbeeld het attest van uw reisverzekering en het attest van uw bank, werden afgeleverd op een dagen dat u naar eigen zeggen opgesloten zat in de gevangenis. Nog opmerkelijker is echter het ongeloofwaardige karakter van uw bewering dat u niet precies weet op welke dag uw voorziene legale vertrek uit Djibouti gepland stond. Zo geeft u vaagweg aan dat de vlucht voorzien was na 20 mei ongeveer (CGVS 22/09/2014, 8), terwijl uit uw visumdossier blijkt dat er een vlucht geboekt was op 14 mei 2014. Dat u zich dit niet zou herinneren wordt nog verder ondergraven door uw verklaring dat u op 21 april 2013 gearresteerd werd en toen 22 dagen werd vastgehouden (CGVS 22/09/2014, 17 en 19). Een eenvoudige rekensom leert ons namelijk dat u dus omstreeks 13 mei 2013 vrijgekomen moet zijn. Dat u zich niet meer zou herinneren dat u een dag na uw vrijlating een vlucht had om Djibouti te verlaten, houdt dan ook geen steek.

Hetzelfde geldt voor uw foutieve datering van de dag waarop uw reisdocumenten door de autoriteiten tijdens een huiszoeking bij uw thuis werden afgenomen. U situeert dit immers omstreeks 25 mei 2013 terwijl u toen, afgaande op de vluchtgegevens uit uw visumdossier, het land toen in principe al lang had verlaten (CGVS 22/09/2014, 8-9). Uw geloofwaardigheid omtrent de inbeslagname van uw reisdocumenten komt nog verder op de helling te staan door de vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord repte over huiszoekingen in Djibouti in het kader van uw problemen. Pas op het CGVS verklaarde u voor het eerst dat uw huis meermaals doorzocht zou zijn door de autoriteiten. Dit sinds 2011 maar vooral in de loop van 2013, waarvan zelfs drie keer in de maand mei van 2013. Gevraagd waarom u dit niet vermeldde op de DVZ, repliceerde u nogal laconiek dat deze vraag u toen niet werd gesteld. Dit verklaart echter niet waarom u hier niets over verteld zou hebben toen u algemeen gevraagd werd om te vertellen om welke redenen u besloten heeft om Djibouti te ontvluchten (CGVS 22/09/2014, 18).

Op basis van bovenstaande bevindingen kan dan ook de vraag gesteld worden of u Djibouti al niet eerder – met name op 14 mei 2013 – en dus op legale wijze verliet.

Het is in het kader van uw beweerde politieke activiteiten en de problemen die u als gevolg daarvan doorheen de afgelopen 2 – 3 jaar ondervonden zou hebben immers maar weinig aannemelijk dat u al die tijd ongestoord uw werk zou kunnen blijven uitoefenen zijn. De Caisse Nationale de Sécurité Sociale hangt immers af van het ministerie van Arbeid in Djibouti. De vaststelling dat u pas na uw officiële veroordeling ontslagen werd bij uw werkgever (CGVS 22/09/2014, 7), roept dan ook ernstige vragen op. Temeer aangezien u volgens uw verklaringen ook voordien reeds regelmatig gearresteerd werd in het kader van betogingen tegen de Djiboutiaanse autoriteiten (CGVS 22/09/2014, 8) en ontslag door de autoriteiten in Djibouti net gebruikt wordt om oppositieleden aan te zetten om hun politieke activiteiten stop te zetten. Uw loutere verklaring dat uw problemen in Djibouti in het voorjaar van 2013 plots geëscaleerd zouden zijn doordat u op het punt stond om het land (even) te verlaten samen met uw zieke moeder, kan dan ook geenszins overtuigen, niet in het minst omwille van bovenvermelde argumentatie in verband met uw paspoort.

Wat betreft de ontslagbrief die u neerlegt dient er trouwens op gewezen te worden dat u, als secretaresse van de directeur (CGVS 22/09/2014, 6-7), aan de bron zat voor dergelijke documenten. Het is voorts opvallend dat deze ontslagbrief niet is ondertekend door (iemand van) de directie, maar louter en alleen voorzien is van een stempel. Dit in tegenstelling tot het document in uw visumdossier, waarin u uw verlof werd toegekend (zie administratief dossier).

In diezelfde context is het overigens ook opmerkelijk dat uw familieleden geen directe problemen ondervinden, terwijl u persoonlijk zo sterk geïsoleerd zou worden. Zo zou uw echtgenoot tot op heden zijn werk in de haven van Djibouti kunnen blijven uitoefenen, hoewel hij kort na uw vertrek wel dikwijls lastiggevallen zou zijn door de autoriteiten. Dit zou echter eenvoudigweg opgelost zijn door een gesprek van leden van zijn clan met de autoriteiten (CGVS 22/09/2014, 3 en 6). Uw vader, volgens uw verklaringen een oud medeoprichter van PRD (de voorloper van MRD), zou niet meer uitgesproken politiek actief zijn. Hij zou de partij wel nog financieel steunen (CGVS 22/09/2014, 5). Deze steun, noch

zijn connectie met u en uw oom Abdillahi, weerhouden hem echter van een functie binnen de Chambre de Commerce de Djibouti, meer bepaald in de Assemblée Générale ervan, waarvoor hij eind 2013 opnieuw verkozen werd (zie info toegevoegd aan administratief dossier).

Wat er ook van zij, ook uw beweerde problemen met de autoriteiten in Djibouti roepen ernstige bedenkingen op. Zo zou u zich na de oproepingsbrief op 29 mei 2013 de volgende dag gaan aanmelden zijn op het politiekantoor. U zou toen onmiddellijk naar de rechtbank overgebracht zijn, waar u voor de procureur-generaal moest verschijnen. U kreeg er een voorwaardelijke straf van twee maanden opgelegd. Indien u in die termijn nog politieke activiteiten zou stellen, zou u effectief opgesloten worden in de gevangenis van Gabode (CGVS 22/09/2014, 14-15). Op 25 juni 2013 zou u echter opnieuw deelnemen aan een betoging, waarbij u gespot werd door de politie. U ontving op 25 juni 2013 opnieuw een convocatiebrief om u aan te melden bij de politie. Uit vrees om in Gabode terecht te komen, besloot u in samenspraak met uw vader en oom Farhan, om Djibouti stad op 26 juni 2013 te verlaten (CGVS 22/09/2014, 15).

Om te beginnen is uw handelswijze, meer bepaald uw deelname aan een betoging ondanks de voorwaarden waaraan u in het kader van uw voorwaardelijke straf was verbonden, maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees om in de gevangenis van Gabode terecht te komen. Zo verklaart u dat er in Gabode op grote schaal gefolterd wordt, en dat het niet eens zeker is dat men die plaats levend verlaat. Dat een dergelijk schrikbeeld u er niet van zou weerhouden om uw politieke activiteiten nog voor afloop van uw voorwaardelijke termijn voort te zetten, eenvoudigweg omdat het sterker was dan uzelf (CGVS 22/09/2014, 15), roept vooral in het licht van bovenvermelde argumentatie vragen op.

Daarnaast kan er nogmaals verwezen worden naar de eerdere vreemde bevindingen in verband met de door u beweerde manifestaties. Namelijk de vaststelling dat u een attest ging opvragen bij een verzekeringsmaatschappij tijdens uw tweede opsluiting in 2013, en dat u zich niet zou herinneren dat u in principe onmiddellijk na uw vrijlating - de derde en laatste keer dat jaar - onmiddellijk het land zou verlaten. Dergelijke bevindingen doen immers afbreuk aan uw bewering dat die opsluitingen effectief plaatsgevonden zouden hebben.

Daarbij komt nog de bevreemdende vaststelling dat de Djiboutiaanse autoriteiten u in juni 2013 met een dergelijke oproepingsbrief als het ware gewaarschuwd zouden hebben. Gezien uw eerdere voorwaardelijke veroordeling tot twee maanden cel een maand eerder lag het immers meer in de lijn van verwachting dat de politie u op de betoging zelf zou arresteren of op zijn minst onmiddellijk daarop. Uw uitleg dat u niet weet of het wel hun intentie was om u te arresteren roept nogal vragen op, aangezien u bij uw veroordeling de duidelijke voorwaarde had gekregen dat u bij een volgende misstap onmiddellijk naar Gabode overgebracht zou worden. Het is trouwens uit vrees voor die bedreiging dat u naar eigen zeggen onmiddellijk daarop Djibouti verlaten zou hebben (CGVS 22/09/2014, 18).

Bovendien werd u gevraagd waarom de Djiboutiaanse autoriteiten volgens u in mei 2013 plots van tactiek veranderden. Zo verklaarde u zelf dat ze u tot dan toe steeds hadden gearresteerd en even vastgehouden tijdens manifestaties. Eind mei 2013 zouden ze echter plots overgaan tot het opstarten van een rechtszaak tegen u persoonlijk. U gaat er echter gewoon van uit dat ze het beu waren om u steeds te arresteren, en een andere manier zochten om u te straffen (CGVS 22/09/2014, 16).

Wat er ook van zij, in het kader van de manifestaties door de oppositie in de nasleep van de verkiezingen in februari 2013 kan aangestipt worden dat er inderdaad regelmatig betogers gearresteerd werden, zonder dat er in deze gevallen echter sprake is van werkelijk persoonsgerichte vervolging. Volledigheidshalve kan hier nog verwezen worden naar het raamakkoord dat op 30 december 2014 werd ondertekend door USN en de Djiboutiaanse autoriteiten. Uit informatie van het CGVS blijkt immers dat er sindsdien geen meldingen meer zijn gemaakt van arrestaties, detenties en/of veroordelingen van USN-leden (zie COI "L'Union pour le salut national (USN)", p.p. 15 en 19). De kans dat u persoonlijk nog enig risico zou lopen in Djibouti gezien deze nieuwe context is dan ook miniem.

Temeer aangezien u uw bewering, dat u sinds het voorjaar van 2013 persoonlijk scherp geviséerd zou worden door de Djiboutiaanse autoriteiten, niet op overtuigende wijze kunt staven.

U legt hiervoor namelijk een aantal documenten neer, ter staving van de gerechtelijke stappen die de Djiboutiaanse autoriteiten tegen u ondernomen zouden hebben. Dit zou meteen ook uw directe vluchtaanleiding zijn. Volgens uw verklaringen verliet u Djibouti immers op 27 juni 2013, en niet op de voorziene datum in mei van dat jaar. Zo legt u twee oproepingsbrieven van de politie op uw naam neer, alsook een veroordeling door de rechtbank de dato 30 mei 2013. Er rijzen echter ernstige vragen omtrent de authenticiteit van deze documenten, en dit om de volgende redenen.

Ten eerste blijkt uit de info van het CGVS (COI "Fiabilité des documents officiels" werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat officiële oproepingsbrieven niet worden afgegeven aan de persoon in kwestie. Dit staat dan ook in schril contrast met uw bewering dat een dergelijke oproepingsbrief tot tweemaal toe bij uw thuis werd achtergelaten (CGVS 22/09/2014, 16).

Ten tweede is het enigszins opmerkelijk dat u niet kunt verduidelijken wat u precies officieel ten laste werd gelegd, waardoor u voor de procureur-generaal moest verschijnen. U beperkt zich namelijk tot de algemene stelling dat u uw werkzaamheden voor de oppositie moest stopzetten (CGVS 22/09/2014, 16). Het door u neergelegde document zelf met de officiële veroordeling maakt evenmin melding van het wetsartikel volgens hetwelk u veroordeeld zou zijn. Deze bevindingen doen dan ook verder afbreuk aan de authenticiteit van het door u neergelegde document. Vooral aangezien uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat officiële documenten, zoals convocatiebrieven en aanhoudingsbevelen, eenvoudigweg gekocht kunnen worden in Djibouti door de hoge corruptie in het land. Bijgevolg wordt zowel de geloofwaardigheid van deze documenten als uw verklaringen in dit verband op ernstige wijze verder ondergraven.

Wat betreft de gerechtelijke stappen die tegen u werden ondernomen sinds het voorjaar van 2013 kan trouwens de vraag gesteld worden waarom u zich daarbij niet liet bijstaan door een advocaat. U vertelde dat het voor iemand uit de oppositie moeilijk is om een advocaat te vinden in Djibouti, en dat u daar toen ook geen moeite voor gedaan zou hebben (CGVS 22/09/2014, 16). Een toch wel opmerkelijke verklaring komende van iemand die beweert over hooggeplaatste contacten binnen de oppositie te beschikken, hoge leden die overigens wel verdedigd worden door een advocaat. Uit informatie van het CGVS blijkt immers dat politieke opposanten in Djibouti wel degelijk de mogelijkheid hebben om zich door een advocaat te laten bijstaan, meer bepaald door de voorzitter van de enige mensenrechtenorganisatie in Djibouti, Meester Zakaria. Hij zou, onder meer, DAF in het verleden al verdedigd hebben in de rechtbank (COI "Possibilité pour un opposant d'avoir accès à un avocat" werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn, is gezien uw beweerde nauwe contacten met personen als DAF en Farah Abadid Hildid dan ook maar weinig geloofwaardig. Het plaatst dan ook verdere vraagtekens bij uw bewering dat u in april 2013 gearresteerd zou zijn toen u het huis van DAF verliet na een vriendschappelijk onderhoud met hem. Dat dit hem nooit ter ore gekomen zou zijn, of dat hij nagelaten zou hebben om u de gegevens van zijn advocaat door te spelen, is immers op zijn minst gezegd opmerkelijk.

Dit brengt ons trouwens bij de overige documenten, die u neerlegt om uw politieke activiteiten en de problemen die daaruit ontstaan zouden zijn aan te tonen. Hierbij kunnen eveneens een aantal bemerkingen worden gemaakt. Eerst en vooral hebben de attesten van Djiboutiaanse oppositiefiguren maar een relatieve bewijswaarde, vooral wanneer ze gekenmerkt worden door een opvallend vage inhoud.

Zo staat in het document van DAF - nochtans een persoon bij wie u regelmatig op de koffie ging om over politiek te praten en die op de hoogte geweest zou zijn van uw problemen in Djibouti (CGVS 22/09/2014, 15) - dat u gearresteerd werd, geslagen werd en uiteindelijk ontslagen werd van uw werk. In plaats van uw problemen met het gerecht en uw vrees om in Gabode terecht te komen, vermeldt hij in zijn attest echter algemeen dat u in ballingschap ging omdat u er niet meer tegen kon. Hij vermeldt weliswaar wel dat uw man sinds uw vertrek zwaar onder druk werd gezet door de autoriteiten. Er wordt echter geen melding gemaakt van concrete data en uw directe vluchtaanleiding, de gerechtelijke procedure, blijft zelfs volledig onvermeld.

De attesten uit België blijken zelfs nog vager. Het attest van Ismail Ali Farah (MRD in België) vermeldt diezelfde algemene informatie over uw problemen in Djibouti zoals ze door DAF werden opgetekend, echter zonder vermelding van de problemen voor uw echtgenoot. Deze algemene info wordt ook door hem nergens geconcretiseerd, noch wordt er enige melding gemaakt van de recente gerechtelijke vervolging waardoor u zich volgens uw verklaringen uiteindelijk gedwongen zag om Djibouti te ontvluchten.

Wat betreft het attest van USN Europa (Ali Deberkale d.d. 17/09/2014) kan aangestipt worden dat de inhoud uiterst vaag blijft. Zo wordt er gewag gemaakt van uw oppositieactiviteiten in Djibouti, zonder dat deze enigszins geconcretiseerd worden. Er wordt daarentegen nogal uitdrukkelijk verwezen naar uw behoren tot de Fowlaba etnie, hetgeen u des te meer geviseerd zou maken in Djibouti. Zelf haalt u dit echter niet aan als reden waarom u in Djibouti geviseerd zou worden. Bovendien kan er op gewezen worden dat de Fowlaba ressorteren onder de ruimere Issa-clan, die op zich belangrijke machtsposities in handen heeft in Djibouti. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt dat MRD voornamelijk mensen van de Fowlaba clan in haar rangen telt. De Fowlaba hebben echter niet veel politieke draagkracht buiten de stemmen van leden van hun subclan. Hoewel er geen aanwijzingen zijn dat er vervolging louter op basis van etnie kan worden aangetoond, blijkt dat de politieke aspiraties van Fowlaba (net als van om het even welke andere subclan) iemand wel in conflict kan brengen met de huidige Djiboutiaanse autoriteiten. Voornamelijk Fowlaba die zich (politiek) loyaal betonen aan de huidige president slagen er immers in een hogere functie binnen de overheid te bekleden.

Tot slot kan hier nog aangestipt worden dat een attest van de persoon met wie u het nauwst en het meest samengewerkt zou hebben in Djibouti, meer bepaald Farah Abadid Hildid, volledig ontbreekt. De

internetartikels die u neerlegt om aan te tonen dat Farah Abadid Hildid een oppositielid is die gevisieerd wordt door de Djiboutiaanse autoriteiten zeggen niets over uw eventuele werkzaamheden voor deze persoon, noch over uw beweerde bloedband met hem, laat staan dat ze een eventuele link tussen hem en uw problemen aangeven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op uw vergevorderde leeftijd (geboortjaar 1940)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat ze naar België kwam "met haar dochter S. A. M. (O.V. 7688.433). De asielaanvraag van verzoekster verwijst in essentie naar die van haar dochter. Zij zal dan ook de argumenten aangehaald in het beroepsverzoekschrift van haar dochter herhalen". Daarnaast stelt verzoekster dat ze "een 9ter aanvraag indiende, die ontvankelijk werd verklaart. Zij woont in bij haar dochter Fozia, die eerder erkend werd als politiek vluchteling".

2.2. In het verzoekschrift aangaande verzoeksters dochter S.A.M. voert ze in een eerste en enig middel de schending aan van:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN DE CONVENTIE VAN GENEVE SAMENGELEZEN MET ARTIKEL 48/3 VAN DE VREEMDELINGENWET;

SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 VREEMDELINGENWET;

SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING;

SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, MEER BEPAALD VAN HET BEGINSEL LUIDENS WELK ELKE ADMINISTRATIEVE BESLISSING GESTEUND MOET ZIJN OP IN FEITE JUISTE EN IN RECHTE PERTINENTE MOTIEVEN, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL";

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.5. Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat ze een dochter heeft die de status van vluchteling werd toegekend, stelt de Raad ook vast dat haar andere dochter S.A.M. met wie ze samen naar België gekomen is de vluchtelingenstatus werd geweigerd.

2.6. Aangezien uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster uitsluitend naar het verzoekschrift van haar dochter S.A.M. verwijst en anderzijds toevoegt dat ze *“een 9ter aanvraag indiende, die ontvankelijk werd verklaart. Zij woont in bij haar dochter F., die eerder erkend werd als politiek vluchteling”*, geeft ze te kennen geen eigen asielmotieven te hebben. Immers uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat dit geheel slaat op de activiteiten van S. A. M. en dat verzoekster hierin geen enkel rol heeft. Immers verzoeker stelt duidelijk geen eigen politieke activiteiten te hebben zodat hieruit evenmin problemen kunnen gerezen zijn.

2.7. Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen tijdens het CGVS-gehoor :

“Wat weet u over de reden waarom u naar België kwam met uw andere dochter, S.?

Mijn dochter had problemen met de overheid. Ik ben oude vrouw en ik heb geen probleem met de overheid. (...) Als ik goed begrijp, u persoonlijk heeft geen problemen in Djibouti, maar u kwam hier met uw dochter? Dat klopt, ik was niet bang voor niemand, ik kon niet deelnemen aan manifestaties, ik kon niet roepen. Gezien mijn leeftijd en mijn gezondheid had ik niets met politiek te maken of iets anders.

In Djibouti, had u een paspoort? Recentelijk was er een paspoort voor me gemaakt door mijn dochter, maar voordien had ik er geen gehad”.

2.8. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoekster vreest in Djibouti problemen had in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De loutere vaststelling dat een dochter erkend is als vluchteling en dat men niet akkoord is met de beslissing genomen in het kader van de dochter S.A.M. kan geen persoonlijke vrees voor vervolging aantonen te meer nu niet wordt aangetoond dat de niet politieke oudere familieleden van opposanten problemen hebben noch dat deze van aard zouden zijn dat ze het land moet ontvluchten. De Raad dient in deze vast te stellen dat verzoekster zelf bevestigt geen problemen te hebben in Djibouti tenzij medische problemen. Zij is met haar dochter S.A.M. het land legaal uitgereisd zodat ze ook niet in de negatieve aandacht stond van haar overheid en is naar Europa gekomen om haar dochters en om een medisch probleem.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.10. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Besluit

2.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster ontkent een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te hebben.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK